

Arrest

nr. 125 105 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine met vaste verblijfplaats in Baku (Azerbeidzjan).

Uw echtgenoot, K.G., is sinds 2002 actief lid van de oppositiepartij Musavat.

Hij nam deel aan verschillende manifestaties en werd regelmatig gearresteerd en telkens weer vrijgelaten.

Op 18 augustus 2013 nam uw man deel aan een manifestatie in Baku, samen met uw dochter A.G. (OV X). Uw dochter A.G. was sinds 2011 lid van de jongerenbeweging 'Nida'.

Op 23 augustus 2013 werd uw echtgenoot geconvoceerd door het parket. Men vertelde hem dat een wijkagent tijdens de manifestatie op 18 augustus 2013 naast hem liep en had gehoord hoe hij de

president beledigde. Men stelde uw man voor om samen te werken en eiste van hem dat hij niet meer zou deelnemen aan manifestaties van Musavat.

Op 26 augustus 2013 werd uw echtgenoot voor de tweede keer opgeroepen door het parket.

Omdat hij niet wilde ingaan op de vraag om samen te werken, besloot hij zich niet te melden. Hij dook onder in een datcha van een vriend in Baku.

Daarna, op 27 augustus 2013, ontving ook u een convocatie van de politie.

Op 28 augustus 2013 meldde u zich. Er werd u gevraagd waar uw man zich bevond. U antwoordde, zoals uw man u gevraagd had te doen, dat uw echtgenoot voor enkele dagen weg was voor zijn werk. Men geloofde u echter niet.

Op 2 september 2013 ontving u een convocatie van het parket in Baku. Er werd u opnieuw gevraagd naar de verblijfplaats van uw echtgenoot. U antwoordde hetzelfde, namelijk dat hij enkele dagen weg was voor het werk. Omdat men u ook hier niet geloofde, werd u naar de kelder gebracht van het gebouw. Daar werd u een tijdje later door twee agenten in burger beledigd en fysiek mishandeld. Tegen de avond werd u vrijgelaten. U vertelde niets aan uw echtgenoot en uw kinderen.

Op 10 september 2013 bracht een wijkagent opnieuw een convocatie van het parket voor u en voor uw dochter A.G.. Jullie moesten zich op 16 september 2013 melden, maar besloten toen het land te verlaten.

Op 13 september 2013 vertrok u met de trein op illegale wijze samen met uw dochter A.G. en uw minderjarige zoon C.E. uit Azerbeidzjan richting Rusland, waar u op 16 september 2013 arriveerde in Moskou. Jullie verbleven 10 dagen bij een familielid van uw echtgenoot, H., in Moskou.

Daarna reisden jullie verder naar België met een minibus, waar u op 1 oktober 2013 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart neer en de identiteitskaarten van uw kinderen, uw huwelijksakte, een diploma, een brief van de oppositiepartij Musavat en twee convocaties (voor u en uw dochter A.G.) van het parket in Baku om te verschijnen op 16 september 2013.

B. Motivering

U verklaarde dat u in Azerbeidzjan problemen kende met de autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van uw echtgenoot K.G. en van uw dochter A.G. (OV 7.775.342).

U hebt echter geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk kunnen maken.

Ten eerste konden uw verklaringen aangaande het politieke engagement van uw echtgenoot in Azerbeidzjan niet overtuigen.

U legde immers een opvallende vaagheid en onwetendheid aan de dag wat betreft zijn activiteiten bij de oppositiepartij Musavat.

Zo bleek dat u niet kon antwoorden op de vraag wat de precieze functie was van uw echtgenoot binnen de partij. U kon ook niet zeggen waarmee hij zich precies bezig hield (CGVS p.10). Al evenmin wist u aan welke manifestaties uw echtgenoot precies deelnam, en of hij nog aan andere manifestaties (behalve die op 18/08/2013) deelnam samen met uw dochter (CGVS p.10-11).

Aangezien u, die overigens verklaarde zelf ook lid te zijn van de partij Musavat (CGVS Vragenlijst ingevuld door DVZ vraag 3.3 en CGVS, p. 7 en 11), aanhaalt dat zijn politieke activiteiten de reden zijn van uw vlucht uit Azerbeidzjan en alle informatie hieromtrent bijgevolg de kern van uw asielrelaas raakt, mag op zijn minst van u verwacht worden dat u voldoende op de hoogte zou zijn van zijn activiteiten, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze ondermijnd.

Niet enkel bleek u niet op de hoogte te zijn van de activiteiten van uw man, maar ook van de problemen die hij gekend zou hebben als gevolg van zijn politieke activiteiten bleek u opvallend weinig af te weten.

Zo kon u niet antwoorden op de vraag wanneer uw man voor het eerst gearresteerd werd. U wierp ter verschoning op dat hij vaak werd gearresteerd en vervolgd, maar toen u gevraagd werd om zijn arrestaties concreter te situeren in de tijd, bleef een duidelijk antwoord van uwentwege uit (CGVS p.9).

Ter verantwoording stelde u dat u er geen aandacht aan zou gehecht hebben (CGVS p.9), wat hoe dan ook als excuus niet kan aanvaard worden, aangezien het hier wel degelijk om problemen ging die uw man en derhalve dus ook u persoonlijk aanbelangden.

U wist ook niet wanneer uw man de laatste keer werd gearresteerd, en hoe vaak hij zoal werd gearresteerd (CGVS p.9), wat al evenmin aannemelijk is.

Ook uw dochter A.G., die net zoals uw echtgenoot naar eigen zeggen politiek actief was en, zoals reeds aangegeven werd, zelfs samen met hem aan een manifestatie had deelgenomen, gaf aan zo goed als

niets te weten over de activiteiten en problemen van uw echtgenoot (CGVS A.G. p.5 en 9). Jullie onwetendheid omtrent essentiële elementen binnen jullie asielrelaas haalt de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven op zwaarwichtige wijze onderuit.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u ook van de politieke activiteiten van uw dochter niet op de hoogte bleek te zijn.

Naar eigen zeggen zou zij u hierover niets verteld hebben en zelf zou u ook niets gevraagd hebben omdat u sowieso niet wilde dat zij deelnam en "omdat u moe was" (CGVS p.11).

Aangezien u verklaarde steeds samen met uw gezin op hetzelfde adres te hebben gewoond en u ook expliciet zei altijd samen geweest te zijn (CGVS p.3-4), is het echter weinig aannemelijk dat u volstrekt niet op de hoogte zou zijn van de politieke activiteiten waarmee uw man en uw dochter zich bezighielden, en dat ook uw dochter op haar beurt niets afwist van de activiteiten en problemen van haar vader.

Door deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze ondermijnd en kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen.

Op basis van de gebrekkige kennis waarvan u blijk gaf met betrekking tot essentiële zaken die de kern van uw asielrelaas raken, met name het politiek engagement van uw echtgenoot en van uw dochter, en de problemen die uw echtgenoot kende omwille van zijn activiteiten, kan aan uw asielrelaas geen geloof meer gehecht worden.

Alhoewel begrip kan opgebracht worden voor de psychologische toestand waarin u verklaart te verkeren (CGVS p.10 en 13), kan bijgevolg ook aan uw verklaringen als zou u als gevolg van de problemen van uw echtgenoot fysiek mishandeld geweest zijn door medewerkers van de autoriteiten, geen geloof meer gehecht worden.

Bovendien strookt het niet met de ernst van de door u aangehaalde problemen en bijgevolg evenmin met de vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren in Azerbeidzjan dat uw echtgenoot, wiens problemen met de autoriteiten de oorzaak vormden van jullie problemen, zich (samen met uw andere dochter R.) nog steeds in Azerbeidzjan zou bevinden.

Dit feit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerminst ten goede.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit halen, kunnen de door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten, met name de brief van Musavat en de convocaties van het parket gericht aan u en uw dochter, de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Documenten kunnen immers enkel een relaas ondersteunen dat geloofwaardig is, wat in casu niet het geval is.

Verder kunnen betreffende deze door u voorgelegde documenten nog enkele opmerkingen toegevoegd worden.

Ten eerste bevat de brief van Musavat die u voorlegde blote en persoonlijke verklaringen van een persoon die uw man kende binnen Musavat en aan wie hij –zoals afgeleid kan worden uit uw verklaringen- zelf gevraagd zou hebben deze brief op te stellen in functie van uw vertrek uit Azerbeidzjan en van uw asielaanvraag in België (CGVS p.7).

Het gaat hier derhalve om een gesolliciteerd document, waarvan de bewijswaarde wegens het subjectieve karakter ervan dan ook gering is.

Bovendien bleek u zelf geen verdere informatie (naam, precieze functie,...) te kunnen geven over de persoon die deze brief voor u had opgesteld (CGVS p.7).

Aangezien u deze brief ter ondersteuning van uw persoonlijke asielrelaas voorlegt, mag nochtans op zijn minst van u verwacht worden dat u van deze gegevens zelf ook op de hoogte bent.

Ten tweede, wat de twee convocaties van het parket betreft (gericht aan u en aan uw dochter A.G.), dient opgemerkt te worden dat deze geen concrete verwijzing bevatten naar de door u aangehaalde problemen. Zo staat op deze convocaties geen informatie over de hoedanigheid waarin jullie worden opgeroepen, noch over de zaak in verband waarmee jullie worden opgeroepen.

Ten derde dient, wat deze door u voorgelegde documenten betreft, nog gewezen te worden op het feit dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn, ook van officiële instanties, in de vorm van valse, vervalste of onterecht afgegeven documenten.

Naast bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt.

Ten eerste wist u niet via welke landen u vanuit Rusland tot in België was gereisd (CGVS p.7).

Ten tweede geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u onderweg niets gemerkt hebt van grensovergangen en dat u nergens een individuele identiteitscontrole hebt gehad. U verklaarde onderweg enkel jullie identiteitskaarten bij zich te hebben gehad (uw internationale

paspoorten had u immers moeten afgeven toen u bij het parket werd geconvoceerd). U veronderstelde dat de smokkelaar valse paspoorten had aangemaakt, maar u bent daar niet zeker van.

Verder verklaarde u dat u met de smokkelaar geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval u wel controle zou krijgen onderweg (CGVS p. 6-7).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat u tout court niet zou weten of er al dan niet reisdocumenten voor u voorzien waren en zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt, plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt.

Zulks vormt in samenhang met de door u beschreven onwaarschijnlijke reisroute een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u uw internationaal reisdocument bewust zou achterhouden om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of een eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen met de Azerische autoriteiten die u naar eigen zeggen te beurt zouden zijn gevallen) te verzwijgen.

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart en die van uw zoon en uw dochter A.G., uw huwelijksakte en uw diploma, bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet betwist worden. Zij kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag bijgevolg niet wijzigen. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw dochter A.G. (OV 7.775.342), die zich voor haar asielaanvraag grotendeels baseerde op dezelfde problemen als u (CGVS p.2), een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 maart 2014 aan dat (zie p. 4) het "absoluut onzin (is) dat de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het gedrang komt omdat zij niet voldoende op de hoogte zou zijn van de activiteiten van haar man".

Zij betwist bovendien dat haar verklaringen opvallend vaag zijn en wijst op het feit dat (zie p. 4) zij "wel degelijk aangaf sinds wanneer haar man politiek actief was, dat hij een actief lid was en zich bezighield met de propaganda van de partij; zij gaf ook aan dat hij meermaals werd gearresteerd, doch vrijgelaten, ook al kon zij in eerste instantie daar geen data meer opplakken".

Zij benadrukt dat (zie p. 4) zij zich "wat afzijdig hield van de politieke activiteiten", dat zijzelf nooit deelnam aan een manifestatie en dat haar man "haar ook nogal op afstand hield als het om concretere informatie ging omtrent zijn activiteiten".

Verzoekster wijst erop dat (zie p. 4) zij "wel degelijk gedetailleerde en precieze beschrijving heeft gegeven van de verschillende incidenten die zij persoonlijk heeft meegemaakt en de manier waarop zij uiteindelijk haar vertrek heeft voorbereid en afgehandeld" en is van mening dat de informatie over de

activiteiten van haar man *“meer algemeen mocht zijn”*, waardoor zij zich niet heeft willen wagen aan het geven van foute informatie, waarop de asielzoeker volgens haar ook steeds op wordt gewezen. Zij legt uit dat (zie p. 4) zij zich *“in bijkomende orde niet meer helemaal kon focussen op uiteraard veel minder ingrijpende gebeurtenissen, die bovendien verder in het verleden hebben plaatsgevonden”*.

Waar verzoekster tevens onwetendheid verweten wordt met betrekking tot de activiteiten van haar dochter, voert zij aan (zie p. 5) : *“het is niet omdat men onder hetzelfde dak woont dat men geacht wordt te weten welke ideeën elkeen koestert, laat staan welke activiteiten hij/zij buitenshuis ontplooit, temeer daar een jonge studente hoe dan ook, en ook al woont zij onder hetzelfde dak, in een hang naar zelfstandigheid en ook uit een zekere wens om de ouders niet nodeloos ongerust te maken, niet op de hoogte stelt van activiteiten die wel eens risicovol kunnen zijn”*.

Verzoekster benadrukt dienaangaande dat zij niet akkoord ging met de activiteiten van haar dochter, waardoor zij het (zie p. 5) *“niet vreemd maar logisch”* acht dat zij niet veel afwist hierover. Zij stelt dat zij wél wist dat haar dochter actief was in de jongerenbeweging Nida sinds 2011. Zij vindt dat het haar recht was om zich afzijdig te houden van alles wat nauw betrokken was met politiek.

Zij herhaalt dat zij bij haar verhoor (zie p. 6) *“vrij algemeen”*, doch niet algemeen onwetend, was over bepaalde dingen, maar wijst er nogmaals op dat zij wél zeer gedetailleerd en concreet is geweest over de moeilijkheden van haar man na manifestatie van 18 augustus 2013, alsook over haar eigen moeilijkheden, die volgens haar de kern van haar asielrelaas uitmaken.

Zij is van oordeel dat de neergelegde documenten haar positieve verklaringen kracht kunnen bijzetten. Het feit dat zij de brief heeft aangevraagd, doet volgens haar geen afbreuk aan het feit dat deze uitleg strookt met de werkelijkheid. Bovendien hekelt zij het feit dat de commissarisgeneraal (zie p. 7) *“geen enkele moeite gedaan (heeft) om maar op enige wijze de authenticiteit en de objectiviteit van de bron na te checken”*.

Zij wijst erop dat de gerechtelijke documenten originelen zijn en (zie p. 7) *“het feit dat er geen hoedanigheid, noch concrete reden vermeld staat op de oproepingen van het Parket kan niet volstaan om deze zomaar van de hand te wijzen, meer nog te verwijzen naar het feit dat het wellicht valse, vervalste of onterecht afgegeven documenten zouden zijn”*.

Zij volhardt in haar verklaringen omtrent de reisroute en reisdocumenten en stelt geen weet te hebben van de manier waarop de smokkelaars hun praktijken organiseren.

Volgens haar is het niet pertinent om te verwijzen naar de informatie van de commissaris-generaal, gezien (zie p. 8) *“mochten de kandidaat asielzoekers allemaal via die weg binnenkomen, dan zou dit zo zijn, maar dan zouden ze dus niet hier geraken..., tenzij de enkelingen die wel met geldige reisdocumenten komen. Het spreekt echter voor zich dat gespecialiseerde filières, die overal hun mannetjes hebben- die uiteraard een graantje meepikken- deze reisroutes mogelijk maken”*.

Verzoekster vraagt aan de Raad van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gelet op (i) haar onwetendheid omtrent het politieke engagement van haar echtgenoot -zo wist zij niet wat zijn precieze functie was binnen de partij, noch waarmee hij zich precies bezig hield (zie het verhoorverslag van 16 januari 2014, p. 10), noch aan welke manifestaties hij precies deelnam en of hij nog aan andere manifestaties (behalve die op 18 augustus 2013) deelnam samen met haar dochter (zie het verhoorverslag, p. 10, 11)-; (ii) haar onwetendheid omtrent de activiteiten van haar man -zo wist zij niet wanneer hij voor het eerst gearresteerd werd (zie het verhoorverslag, p. 9), noch wanneer hij de laatste keer werd gearresteerd en hoe vaak hij werd gearresteerd (zie het verhoorverslag, p. 9)-; (iii) de onwetendheid van haar dochter A.G., nochtans zelf politiek actief, over de activiteiten en problemen van haar vader (zie het verhoorverslag van A.G. van 16 januari 2014, p. 5, 9); (iv) verzoeksters gehele onwetendheid omtrent de politieke activiteiten van haar dochter A.G. (zie het verhoorverslag, p. 11).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat het *“absoluut onzin (is) dat de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het gedrang komt omdat zij niet voldoende op de hoogte zou zijn van de activiteiten van haar man”*, wijst de Raad er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu hadden verzoekster en haar dochter een uiterst gebrekkige kennis omtrent elementaire aspecten van hun asielrelaas, zijnde het politieke engagement en de activiteiten van respectievelijk haar man, haar vader, nochtans dé oorzaak van hun eigen problemen en de vlucht uit hun land van herkomst.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij zich *“wat afzijdig hield van de politieke activiteiten”*, dat zijzelf nooit deelnam aan een manifestatie en dat haar man *“haar ook nogal op afstand hield als het om concretere informatie ging omtrent zijn activiteiten”*.

Met betrekking tot de activiteiten van haar dochter, voert zij aan: *“het is niet omdat men onder hetzelfde dak woont dat men geacht wordt te weten welke ideeën elkeen koestert, laat staan welke activiteiten hij/zij buitenshuis ontplooit, temeer daar een jonge studente hoe dan ook, en ook al woont zij onder hetzelfde dak, in een hang naar zelfstandigheid en ook uit een zekere wens om de ouders niet nodeloos ongerust te maken, niet op de hoogte stelt van activiteiten die wel eens risicovol kunnen zijn”*. Verzoekster benadrukt dienaangaande dat zij niet akkoord ging met de activiteiten van haar dochter, waardoor zij het *“niet vreemd maar logisch”* acht dat zij niet veel afwist hierover. Zij vindt het tevens haar recht zich zelf liever afzijdig te houden van alles wat nauw betrokken was met politiek.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals benadrukt dat zij *wél “gedetailleerde en precieze beschrijving heeft gegeven van de verschillende incidenten die zij persoonlijk heeft meegemaakt en de manier waarop zij uiteindelijk haar vertrek heeft voorbereid en afgehandeld”* en dat zij *wél* zeer gedetailleerd en concreet is geweest over de moeilijkheden van haar man na manifestatie van 18

augustus 2013 en over haar eigen moeilijkheden, antwoordt de Raad dat deze beweringen geen afbreuk doen aan bovenstaande onwetendheden omtrent het politiek profiel en de activiteiten van haar man en omtrent de politieke activiteiten van haar dochter, noch aan de onwetendheid van verzoeksters dochter over de activiteiten en problemen van haar vader.

De talrijke onwetendheden in hoofde van verzoekster en haar dochter en de nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de voorgehouden vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt verder ondergraven door de vaststelling dat haar echtgenoot, wiens problemen met de autoriteiten dé oorzaak vormden van haar eigen problemen, zich, samen met haar andere dochter R., nog steeds in Azerbeidzjan zou bevinden.

Ten slotte hecht de Raad ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen over de reisweg en reisdocumenten.

Zo wist verzoekster niet via welke landen zij vanuit Rusland tot in België was gereisd (zie het verhoorverslag, p. 7), stelde zij dat zij onderweg niets gemerkt heeft van grensovergangen, dat zij nergens een individuele identiteitscontrole heeft ondergaan en dat zij en haar dochter onderweg enkel haar identiteitskaarten bij zich hadden. Zij veronderstelde dat de smokkelaar valse paspoorten had aangemaakt, maar daar niet zeker van is. Verder verklaarde zij dat zij met de smokkelaar geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval zij wel controle zou krijgen onderweg (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

In haar verzoekschrift stelt zij in haar verklaringen hieromtrent te volharden en herhaalt zij geen inzicht te hebben in de manier waarop de smokkelaars hun smokkelpraktijken organiseerden.

De Raad wijst er op dat van verzoekster echter verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat verzoekster geen praktische afspraken gemaakt had met haar smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar.

Waar verzoekster het in haar verzoekschrift aanvoert dat het helemaal niet pertinent is om te verwijzen naar de informatie van de commissaris-generaal, gezien *“mochten de kandidaat asielzoekers allemaal via die weg binnenkomen, dan zou dit zo zijn, maar dan zouden ze dus niet hier geraken..., tenzij de enkelingen die wel met geldige reisdocumenten komen. Het spreekt echter voor zich dat gespecialiseerde filières, die overal hun mannetjes hebben- die uiteraard een graantje meepikken- deze reisroutes mogelijk maken”*, stelt de Raad vast dat verzoekster zodoende niet aantoonde dat de informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien zij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is zoals zij beweert.

Ook verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat verzoekster haar reispaspoort -zij verklaarde dat zij haar internationale paspoort had moeten afgeven toen zij bij het Parket in haar land van herkomst werd geconvoceerd- achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

De door verzoekster neergelegde stukken kunnen haar geloofwaardigheid niet herstellen.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat de neergelegde documenten haar positieve verklaringen kracht kunnen bijzetten. Het feit dat zij de brief heeft aangevraagd, doet volgens haar geen afbreuk aan het feit dat de inhoud ervan een bevestiging is van de werkelijkheid. Zij wijst erop dat de gerechtelijke documenten originelen zijn en *“het feit dat er geen hoedanigheid, noch concrete reden vermeld staat op*

de oproepingen van het Parket kan niet volstaan om deze zomaar van de hand te wijzen, meer nog te verwijzen naar het feit dat het wellicht valse, vervalste of onterecht afgegeven documenten zouden zijn". De Raad antwoordt dat een document slechts coherente en geloofwaardige verklaringen kan ondersteunen maar niet vermag ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken. Bovendien blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn, ook van officiële instanties, in de vorm van valse, vervalste of onterecht afgegeven documenten. Verzoekster laat in haar verzoekschrift na met concrete en objectieve gegevens aannemelijk te maken dat bedoelde informatie niet correct is of foutief geïnterpreteerd werd. Volgens de Raad vertoont de brief van Musavat een duidelijk gesolliciteerd karakter waardoor het hem aan bewijswaarde ontbreekt; bovendien blijkt dat verzoekster geen verdere informatie (naam, precieze functie,...) kon geven over de persoon die deze brief voor haar had opgesteld (zie het verhoorverslag, p. 7).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift het feit hekelt dat de commissaris-generaal *"geen enkele moeite gedaan (heeft) om maar op enige wijze de authenticiteit en de objectiviteit van de bron na te checken"*, wijst de Raad er op dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de commissaris-generaal, in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Wat de twee convocaties van het parket betreft, stelt de Raad vast dat deze geen concrete verwijzing bevatten naar de door verzoekster aangehaalde problemen; zo staat op deze convocaties geen informatie over de hoedanigheid, noch over de zaak van de opgeroepene. De opmerking van verzoekster in het verzoekschrift dat *"het feit dat er geen hoedanigheid, noch concrete reden vermeld staat op de oproepingen van het Parket kan niet volstaan om deze zomaar van de hand te wijzen"*, doet geen afbreuk aan de vastgestelde hiaten in de convocaties; wat er niet staat, kan in casu ook niets bewijzen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE